

РЕШЕНИЕ

гр. София, 04. 03. 2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 12 състав, в публично заседание, проведено на осми ноември през две хиляди и дванадесета година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ВЕСЕЛКА ЙОРДАНОВА

при секретаря Вероника Кирилова, като разгледа докладваното от съдията НАХД № 7009 по описа за 2011 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Радио Вива“ ЕООД, ЕИК: 040438145, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Разсадника“, бл. 30, вх. А, ет. 3, ап. 7 срещу Наказателно постановление № 28/08.03.2011 г., издадено от доц. Георги Лозанов [REDACTED] Председател на Съвета за електронни медии, с което на жалбоподателя на основание чл. 126, ал. 1, във връзка с чл. 127, ал. 2 от Закона за радиото и телевизията е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лв., за нарушаване на чл. 14, ал. 3 от Закон за радиото и телевизията.

С жалбата жалбоподателят навежда твърдения за незаконосъобразност на наказателното постановление, поради несъответствие с действителната фактическа обстановка. Твърди, че неколккратно е предоставял на засегнатото лице д-р Бушандров запис на исканото от него предаване „На шестия ден“, излъчено на 27.03.2010 г. по програма „Радио К2“, включително, че същото е на разположение за свободен достъп на интернет сайта на радиото. Счита, че възможността за ангажиране на административнонаказателната му отговорност е преклудирана с оглед изтичането на срока по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Възразява срещу възобновяването на административнонаказателното преследване срещу него, прекратено на 22.10.2010 г., поради липсата на законовите предпоставки за това.

В проведеното публично съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от Илиана Беновска, която заявява, че поддържа жалбата с изложените в нея доводи.

Въззиваемата страна, редовно уведомена, изпраща представител – юристконсулт [REDACTED], която оспорва депозираната жалба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

На 07.07.2010 г. в Съвета за електронни медии постъпва жалба на д-р Димитър Бушандров, заведена с вх. № 94-00-411. В нея лицето твърди, че в предаването „На шестия ден“, излъчено на 27.03.2010 г. по програма „Радио К2“, за него били разпрострени клеветнически твърдения, които го мотивирали да поиска от създателя на програмата, „Радио Вива“ ЕООД, информация, свързана

с предаването и създателя му, включително запис на предаването. Пояснява се, че записът се иска на основание чл. 14, ал. 3 от ЗРТ, с цел търсене на съдебна отговорност. Към жалбата е приложено копие от искането и известия (обратни разписки), удостоверяващи получаването на искането от доставчика на медийни услуги. В тази връзка започва извършването на проверка от младши експерт [REDACTED] –от Дирекция "Мониторинг", която не установява нарушения и е прекратена на 22.10.2010 г.

След възражение на д-р Бушандров от 27.10.2010 г., СЕМ предприема нова проверка по случая, като преписката е възложена на старши експерт [REDACTED]. Този път от доставчика на медийни услуги е поискано налично доказателство, като копие от писмо с обратна разписка или др. под., което да удостоверява, че на молителя са предоставени исканите от него записи.

На 20.12.2010 г., след проверка на цялата документация, старши експерт [REDACTED] установява, съгласно компетентността си, че има извършено административно нарушение и с писмо изх. № 20-00-2 / 06.01.2011 г. кани представляващия "Радио Вива" ЕООД да се яви в сградата на СЕМ за съставяне на акт за установяване на административно нарушение. На 13.01.2011 г., в присъствие на упълномощен представител на "Радио Вива" ЕООД, ст. експерт [REDACTED] съставя на "Радио Вива" ЕООД Акт за установяване на административно нарушение № 8 / 13.01.2011 г., въз основа на който е издадено процесното наказателно постановление.

По гореизложените факти и обстоятелства не се спори между страните и съдът счита за установени след анализа на събраните по делото писмени доказателства: Жалба от 07.07.2010 г. от д-р Димитър Бушандров до СЕМ, Искане от д-р Димитър Бушандров, адресирана и получено от жалбоподателя, Възражение от 27.10.2010 г. от д-р Димитър Бушандров до СЕМ, обратни разписки, удостоверяващи получаването на въпросните съобщения, приобщена по делото електронна и традиционна писмена кореспонденция между жалбоподателя и въззиваемата страна, заповеди за компетентност. В същата насока са и гласните доказателствени средства – свидетелските показания на св. [REDACTED] –актосъставител, св. [REDACTED] св. [REDACTED] и св. [REDACTED] които потвърждават гореописаните факти и по преценка на настоящият съдебен състав са конкретни, логически свързани и безпротиворечиви. Същите били надлежно сезирани от засегнатото лице Бушандров, извършили проверка, последваща проверка и съобразно доказателствата по административната преписка преценили, че нарушение е налице и изпълнявайки законовата процедура, наложили, съгласно компетентността си наказание в минимален размер.

Спорният фактически въпрос, който е от най-голямо значение за крайния изход на делото обаче е дали засегнатото лице, сезирало СЕМ - д-р Бушандров, е получил надлежно изпълнение от страна на жалбоподателя, във връзка със задълженията му по чл. 14, ал. 3 от Закона за радиото и телевизията. Изпълнението следва да се преценява не според субективните очаквания на заинтересованото лице, а според обективно вложеното от законодателя съдържание на въпросните задължения. В този смисъл, без правно значение е неудовлетворението на д-р Бушандров от непредоставянето на „други книжа, станали повод и основание за провеждане и излъчване на визираното радио

предаване", доколкото става дума за необоснована юридическа интерпретация на цитираната правна норма, която вменява на жалбоподателя единствено обвързаност за снабдяване на засегнатото лице със запис от увреждащото го предаване, направен за негова сметка.

Правилно административно-наказващият орган е приел, че двете препоръчани кореспондентски пратки, с подател Ил. Беновска и с известия за доставка за гр. Сливен, връчени на [REDACTED] и Д. Бушандров /чрез [REDACTED] – съпруга/, сами по себе си не могат да доведат до отпадане на административно-наказателната отговорност на жалбоподателя, тъй като са подадени на 14.01.2011 г. - ден след съставянето на акта за установяване на административното нарушение.

Основателна е и преценката на административно-наказващия орган, че осигуреният интернет достъп до архива от предавания на радиопрограмата не сочи категорично на изпълнение на задължението по чл. 14, ал. 3 от Закона за радиото и телевизията, доколкото на първо място не е ясно дали конкретното предаване е било налично на съответната интернет страница. Освен това, законовото изискване е за предоставяне на копие на записа: за да се счете то удовлетворено по този ред, означава да се презюмира висока техническа култура у засегнатото лице, от което се очаква не само да прослуша въпросния запис, но и да се снабди с него, извършвайки действия по електронно копиране, което не е елементарна операция съобразно възможностите на човек, без специални знания в областта.

Не се установяват и сочените от жалбоподателя изпращания на записа на електронната поща на засегнатото лице.

Неоснователно обаче са оставени без уважение възраженията на жалбоподателя, че св. Божилов е предоставил въпросния запис на д-р Бушандров. Макар че той към процесния период е управител на наказаното дружество, и е нормално да се предположи заинтересованост и пристрастност, във връзка с изхода от производството, следва да се има предвид, че същият понастоящем вече не действа в такова качество. Освен това, Св. Божилов е бил и довереник на „Уинд пауър“ ООД към процесния период, чиито управител е д-р Бушандров, т.е. между двамата е съществувала известна връзка на доверие, което по преценка на настоящия съдебен състав значително повишава доказателствената стойност на неговите показания. Срещата между двамата в гр. Сливен не се отрича и от засегнатото лице, както и факта, че на нея му е даден „записа на самото предаване на флашка“. Св. Бушандров също така сочи, че записът му е предоставен преди издаване на наказателното постановление, а св. Божилов определя конкретно кога: месец след излъчването на предаването, т.е. около м. април, 2010 г. Съдът не намира основание да не даде вяра на показанията на св. Божилов, които са логични, последователни, подкрепят се от останалия доказателствен материал по делото и най-вече от показанията на засегнатото лице – св. Бушандров. Дори да се приеме, че те не установяват категорично връчването на записа, то положително разколебават фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, което съгласно доказателствената тежест в административнонаказателния процес е достатъчно за отпадане на административнонаказателната отговорност на наказаното дружество.

При така приетото от фактическа страна, от правна страна се налага извод за основателност на жалбата.

След извършена служебна проверка съдът констатира, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаването на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които водят до отмяна на наказателното постановление.

Първото от тях се състои в неизпълнението на правомощията на административнонаказващия орган по чл. 52, ал. 4 ЗАНН да извърши разследване на спорните обстоятелства – връчването на копие от запис от св. Божилов, което е довело до неправилен извод за наличие на административно нарушение. Фактическите изводи на съда са за неизвършване на административното нарушение, тъй като жалбоподателят е надлежно изпълнил чрез св. Божилов задължението си по чл. 14, ал. 3 ЗРТ.

Освен това, налице е нарушение на нормата на чл. 34, ал. 1, предл. 2 от ЗАНН. Предвидените от ЗАНН срокове за ангажиране отговорността на нарушителя е особено важна предпоставка за законосъобразното развитие на производството по нейното реализиране, тъй като неспазването на указаните срокове за инициране на производството по налагане на административно наказание е винаги съществено процесуално нарушение, представляващо абсолютна пречка за развитието на административнонаказателно производство, и има за последица отмяната на постановления в едно такова производство акт. Според цитираната норма не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен АУАН в продължение на три месеца от откриване на нарушителя. Т.е. моментът, от който започва да тече срокът за съставяне на АУАН, е този на откриването на нарушението и нарушителя. Очевидно, процесуалният закон прави разграничение между понятията "откриване" на нарушението /нарушителя/ и "установяване" на нарушението, като последното се извършва със съставянето на АУАН. Нарушението се счита за открито, когато има необходимите и достатъчни данни за неговото извършване и за самоличността на нарушителя, респективно когато са констатирани факти и обстоятелства за наличие на поведение, било то действие или бездействие, на конкретно лице, което поведение от обективна страна сочи на допуснато административно нарушение.

В случая още от момента на сезирането, СЕМ са разполагали с достатъчно данни за обосновано предположение, както, че нарушение е извършено, така и за неговия автор, т.е. същият е бил открит: налице са били писмени доказателства за искане по чл. 14, ал. 3 от ЗРТ на молителя Бушандров, отправено и получено от жалбоподателя и показания на пострадалото лице, че искането му не е удовлетворено. От този момент /07.07.2010 г./, в рамките на три месеца, е следвало СЕМ да провери и установи категорично налице ли е нарушение, извършено от конкретното обвинено лице, като привлече и съобрази всякакви доказателства и доказателствени средства, съответно да реши да състави или не АУАН. Законът цели да насърчи процесуалната активност на контролния орган, определяйки, че в тримесечния срок следва да е извършено всичко необходимо, за да се състави АУАН. Индивидуализацията и

конкретизацията от фактическа и правна страна на нарушението, представляват действия по извършване на преценка относно наличието на материалните и процесуалните предпоставки за реализиране на административнонаказателната отговорност, които действия са последващи откриването на нарушението и представляват част от дейността по установяването на нарушения и налагането на административните санкции.

Провеждането на практика на твърдението на въззиваемата страна, че откриването на нарушителя е в зависимост от създаването на категорично вътрешно убеждение у проверяващия орган, че нарушение е извършено, а авторът му установен, съдът счита за необосновано, защото поставя отчитането на преклузивните срокове в административнонаказателния процес в зависимост от субективните преценки на администрацията, което води до несигурност в правната система. Всъщност, създаването на такова „вътрешно убеждение“ не е основание за започване на отчитане на срока по чл. 34 ЗАНН, а маркира края на този срок: щом длъжностното лице е вътрешно убедено че нарушение има, и нарушителят е установен, то следва незабавно да състави АУАН. Ако пък такова убеждение не е формирано, проверяващият орган има 3-месечен срок да го формира, като при това е без значение кое конкретно длъжностно лице разглежда данните по съответната преписка. В случая СЕМ е сезиран с достатъчно данни за нарушението и нарушителя на 07.07.2010 г. и е имал възможност да им даде вяра до 07.10.2010 г. АУАН е съставен на 13.01.2011 г., след като възможността за ангажиране на отговорността на жалбоподателя е била преклудирана.

Поради гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, изр. 1, предл. последно от ЗАНН, СЪДЪТ намира издаденото наказателно постановление за незаконосъобразно и като такова следва да бъде изцяло отменено, поради което

СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 28/08.03.2011 г.; издадено от доц. Георги Лозанов [REDACTED] Председател на Съвета за електронни медии, с което на жалбоподателя „Радио Вива“ ЕООД, ЕИК: 040438145, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Разсадника“, бл. 30, вх. А, ет. 3, ап. 7 на основание чл. 126, ал. 1, във връзка с чл. 127, ал. 2 от Закона за радиото и телевизията е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лв., за нарушаване на чл. 14, ал. 3 от Закон за радиото и телевизията, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – София - град в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че Решението е изготвено.

РЕШЕНИЕ № 7945

гр.София, 16 декември 2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – СОФИЯ град, II – ри КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22 ноември през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИЛЕНА СЛАВЕЙКОВА
ЧЛЕНОВЕ: ВЛАДИМИР НИКОЛОВ
МИРОСЛАВА КЕРИМОВА

при секретаря Ванюша Стоилова и при прокурора Димитров, като сложи за разглеждане кнад № 7901 по описа за 2013 г., докладвано от съдия Славейкова, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на СЪВЕТА ЗА ЕЛЕКТРОННИ МЕДИИ (СЕМ) с адрес гр.София, бул. „Шипченски проход“ № 69, ет.5 срещу РЕШЕНИЕ от 04.03.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 12-и състав по нахд №7009/2011г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 28 от 08.03.2011г., издадено от председателя на СЕМ, с което на основание чл.126, ал.1 от Закона за радиото и телевизията (ЗРТ) на „РАДИО ВИВА“ ЕООД, ЕИК 040438145 е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 (три хиляди) лв. за нарушение на чл.14, ал.3 ЗРТ.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон - касационно основание по чл.348, ал.1, т.1, вр. ал.2 НПК. Касаторът поддържа, че не е допуснато намереното от СРС нарушение на чл.34 ЗАНН, тъй като фактът, че запис на предаването не е бил предоставен на засегнатото лице е станал известен с получаването в СЕМ на възражение на д-р Бушандров вх.№94-00-411 от 27.10.2010г., а нарушението било открито от старши експерт [REDACTED] при преглед на документи на 20.12.2010г. поддържа, че наказаното лице е извършило нарушение на чл.14, ал.3 ЗРТ, за което правилно и законосъобразно била ангажирана административно наказателната му отговорност. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде потвърдено издаденото от председателя на СЕМ НП.

Ответникът по касационната жалба „Радио Вива“ ЕООД, ЕИК 040438145 оспорва жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки от 22.11.2013г.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 04.03.2013г. СРС, НО, 12-и състав по нахд №7009/2011г. е отменено изцяло НП№ 28 от 08.03.2011г., издадено от председателя на СЕМ, с което на основание чл.126, ал.1 от Закона за радиото и телевизията на „Радио Вива“ ЕООД, ЕИК 040438145 е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 (три хиляди) лв. за нарушение на чл.14, ал.3 ЗРТ.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя [REDACTED], на свидетели при установяване на нарушението [REDACTED] и [REDACTED] на свидетелите [REDACTED] Бушандров и [REDACTED] Божилов, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като е допуснато нарушение на разпоредбата на чл.34, ал.1, предл.2 ЗАНН, тъй като още от момента на сезирането на СЕМ от страна на жалбоподателя Бушандров контролният орган е разполагал с достатъчно данни за обосновано предположение, както, че нарушението е извършено, така и за неговия автор. От този момент (07.07.2010г.) до съставянето на АУАН на 13.01.2011г. били минали повече от три месеца от откриване на нарушителя. Районният съдия е изложил мотиви въз основа на показанията на св.Божилов, че наказаното лице не е осъществило състава на нарушението по чл.14, ал.3 ЗРТ.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 12-ти състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон въз основа на събраните от СРС доказателства.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло правилно установената от районния съдия фактическа обстановка:

На 21.05.2010 г. д-р Димитър [REDACTED] Бушандров поискал от «Радио К2», в качеството си на засегнато лице, на основание чл.14, ал.3 ЗРТ, име на доставчика на медийната услуга, копие от записа на радиопредаването «На шестия ден», излъчено по от «Радио К2» на 27.03.2010г. в пълен обем, копия от съответния архив и всякакви други книжа, станали повод за провеждане на предаването. Писмото е получено на 08.06.2010г. (стр.25 от делото на СРС).

По данни от «Българско пощи» ЕАД (писмо изх.№192 И 01 от 18.01.2012г. на стр.75 от делото на СРС) на 14.01.2011г. в ПС 1504 София е подадена препоръчана кореспондентска пратка № PS 15040033QF2 с получател д-р Бушандров, доставена в гр.Сливен на 17.01.2011г. на съпруга [REDACTED]

На 07.07.2010 г. в Съвета за електронни медии постъпила жалба на д-р Димитър Бушандров, заведена с вх. № 94-00-411. В нея лицето твърдяло, че в предаването "На шестия ден", излъчено на 27.03.2010 г. по програма "Радио К2", за него били разпрострени клеветнически твърдения, които го мотивирали да поиска от създателя на програмата, "Радио Вива" ЕООД, информация, свързана с предаването и създателя му, включително запис на предаването. Пояснява се, че записът се иска на основание чл. 14, ал. 3 от ЗРТ, с цел

търсене на съдебна отговорност. Към жалбата било приложено копие от искането и известия (обратни разписки), удостоверяващи получаването на искането от доставчика на медийни услуги. С писмо на **председателя на СЕМ** изх.№94-00-411 от **09.07.2010г.** до управителя на «Радио Вива» ЕООД Даниел Божилов и до управителя на «Радио К2» ЕООД Илиана Беновска била изискана информация, дали са предоставени исканите материали на д-р Бушандров. На **21.10.2010г.** в СЕМ на електронната поща с адрес office@sem.bg било получено писмо от И. Беновска и Д. Божилов с отговор, че на д-р Бушандров незабавно били предоставени записи от съответните предавания, като същият бил информиран, че предаванията могат да бъдат интеглени от архива на радиото в Интернет. С писмо на **председателя на СЕМ** изх.№ 94-00-411 от **22.10.2010г.** до д-р Бушандров същият бил информиран, че е извършена проверка съгласно чл.32, ал.1 от ЗРБ, предоставен е отговор от доставчика на медийните услуги и преписката се смята за приключена. След възражение на д-р Бушандров от **27.10.2010 г.**, СЕМ предприел нова проверка по случая, като преписката била възложена на старши експерт [REDACTED]. Този път от доставчика на медийни услуги било поискано налично доказателство, като копие от писмо с обратна разписка или др. под., което да удостоверява, че на молителя са предоставени исканите от него записи. На **20.12.2010 г.**, след проверка на цялата документация, старши експерт [REDACTED] установила, че има извършено административно нарушение и с писмо изх. № 20-00-2 / 06.01.2011 г. поканила представляващия «Радио Вива» ЕООД да се яви в сградата на СЕМ за съставяне на акт за установяване на административно нарушение. На **13.01.2011 г.**, в присъствие на упълномощен представител на «Радио Вива» ЕООД, старши експерт [REDACTED] съставила на «Радио Вива» ЕООД Акт за установяване на административно нарушение № 8 /13.01.2011 г., въз основа на който е издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление.

Разпитана като свидетел пред СРС актосъставителката [REDACTED] установява, че става въпрос за нарушение, което е установено по документи. По повод на жалбата на д-р Бушандров СЕМ изискал от доставчика информация, получена на 21.10.2010г. Св. [REDACTED] установява, че към отговора на доставчика не било приложено надлежно писмено доказателство, напр. обратна разписка или друг документ, който да удостовери, че на д-р Бушандров е предоставен запис. Преписката била възобновена в СЕМ, тъй като д-р Бушандров не бил доволен от отговора на СЕМ. По делото няма спор, че първоначалната проверка в СЕМ била възложена на [REDACTED] – «младши експерт» от Дирекция «Мониторинг», а последваща проверка - на старши експерт [REDACTED].

При тези данни по делото касационната инстанция напълно споделя мотивите на районния съдия относно теченето на 3-месечния преклузивен срок за съставяне на АУАН по чл.34, ал.1 ЗАНН. Съгласно задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 48/1981г. на ОСНК на ВС съобразно изискването на чл. 34, ал. 1, предл. 2 ЗАНН

административно наказателно производство не може да се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Тази разпоредба предвижда два давностни срока за административно наказателно преследване - тримесечен и едногодишен. Първият срок започва от деня, в който **органът**, който е овластен да състави **акта**, е узнал кой е нарушителят. Бездействието на този орган повече от три месеца от откриване на нарушителя е пречка за съставяне на акта - изключва отговорността на нарушителя. В случая, още в хода на първата проверка, разпоредена въз основа на жалба от **07.07.2010г.** на д-р Бушандров до СЕМ, именно председателят на СЕМ, като компетентен административно наказващ орган (АНО) е получил и разпределил за проверка входираната жалба, изискал е отговор от И. Беновска и Д. Божилов и въз основа на този отговор е изпратил писмо до жалбоподателя Бушандров от **22.10.2010г.** Съобразно редакцията на отговора на СЕМ от **22.10.2010г.** по повод на жалбата била разпоредена проверка по чл.32, ал.1 СЕМ, която разпоредба включва всички правомощия на СЕМ, основното сред които е надзор върху дейността на доставчиците на медийни услуги за спазването на закона съгласно чл.32, ал.1, т.1 ЗРТ. След като самият надзорен орган признава, че още по повод на жалбата от **07.07.2010г.** е разпоредена проверка по чл.32, ал.1, т.1 ЗРТ, то няма никаква логика още в хода на тази проверка да не са изискани **всички относими доказателства**, вкл. посоченото от св. [REDACTED] «надлежно писмено доказателство», напр. обратна разписка или друг документ. От отговора на председателя на СЕМ до жалбоподателя д-р Бушандров, даден с писмо изх.№ 94-00-411 от **22.10.2010г.**, става ясно, че административно наказващият орган е бил запознат с фактите по случая, а именно, че засегнатото лице е търсело информация съгласно чл.14, ал.3 ЗРТ, и въз основа на отговора на доставчика на медийната услуга е «сметнал преписката за приключена», т.е. не е открил нарушение на чл.14, ал.3 ЗРТ. Още в хода на тази първа проверка кореспонденцията е подписвана от председателя на СЕМ в качеството му на АНО, а не само от [REDACTED]. При тези данни напълно правилни са доводите на районния съдия, че не следва теченето на законовите, преклузивни срокове, да се поставя в зависимост от субективната преценка на конкретното длъжностно лице, на което е разпоредено извършването на проверка във връзка с осъществяване на надзорните правомощия на СЕМ по чл.32, ал.1, т.1 ЗРТ. Ето защо районният съдия е направил правилен и обоснован извод, че още към датата на първия отговор от страна на председателя на СЕМ от **22.10.2010г.** административно наказващият орган е разполагал с **всички данни** относно субекта на нарушението. Считано от тази дата **22.10.2010г.**, АУАН е съставен в 3-месечния преклузивен срок по чл.34, ал.1 ЗАНН - на **13.01.2011г.**

Касационната инстанция споделя мотивите на районния съдия по същество на спора, че повдигнатото административно наказателно обвинение в извършване на нарушение на чл.14, ал.3 ЗРТ се явява разколебано от показанията на самото засегнато лице д-р Бушандров. Разпитан като свидетел пред СРС същият установява, че **след предаването** Даниел Божилов му дал записа на самото предаване на флашка преди издаване на НП (гърба на стр.101 от делото на СРС), а в **началото** той бил прослушал записа на предаването по Интернет, но не можел да го изтегли сам. Тези показанията на засегнатото лице напълно съответстват на отговора, даден от И. Беновска и Д. Божилов до СЕМ на електронна поща на 21.10.2010г., както и на показанията на св.Божилов. Същият установява, че месец след излъчване на предаването се видял с д-р Бушандров в гр.Сливен, свалил от Интернет сайта на радиото предаването и го предал на флаш-памет на засегнатото лице. Св. Божилов отказал да предаде на д-р Бушандров имената на хората, тъй като същото попадало в кръга на журналистическата тайна. Районният съдия правилно е кредитирал показанията на св.Бушандров и св.Божилов с оглед на съществуващите между тях близки отношения по други поводи (св.Бушандров признава, че св.Божилов бил негов адвокат) и пълното съответствие между показанията им. В тази връзка следва да се посочи, че законът не поставя изискване за специална форма, в която следва да се предостави информацията по чл.14, ал.3 ЗРТ. Ето защо изискването от страна на проверяващата [REDACTED] на «надлежно писмено доказателство», напр. обратна разписка или друг документ не намира своето законово основание. След като самото засегнато лице признава, че «след предаването» е получило търсената информация на флаш-памет и CD, то не се доказва извършено нарушение на чл.14, ал.3 ЗРТ. В производството по ЗАНН тежестта на доказване лежи единствено и само върху административнонаказващия орган и недоказването на авторството на административното нарушение от санкционираното лице е винаги предпоставка за отмяна на НП. Като е достигнал до идентични правни изводи с, районният съдия не е допуснал твърдяното в касационната жалба оплакване по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 04.03.2013г. на СРС, НО, 12-и състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-София-град, II Касационен състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 04.03.2013 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 12-и състав по нахд № 7009/2011г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1

2.

ВЪРНО С ОРИГИНАЛА!

ДЕЛОВОДИТЕЛ: